

SLOBODA JE VZÁCNÁ VEC

TOVÁREŇ NA BÁBIKY

ELIZABETH MACNEALOVÁ

„Nádherná, vzrusující rozprávka o lásce, umění
a posadnutosti.“ PAULA HAWKINSONOVÁ

Továreň na bábiky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Elizabeth Macnealová
Továreň na bábiky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

ELIZABETH MACNEALOVÁ

TOVÁREŇ
NA
BÁBIKY

Ljndeni

Pre Enid a Arthura

Londýn

NOVEMBER 1850

Malba

Ked sa ulice ponoria do najhlbšej tmy a celkom stíchnu, v pivnici obchodu s bábikami si za malý stolík sadá dievčina. Sedí pred ňou bezvlasá porcelánová hlava a pozoruje ju prázdny pohľadom. Dievčina vytlačí červenú a bielu akvarelovú farbu do ustricovej lastúry, vloží si do úst rúčku štetca a nastaví zrkadlo pred sebou. Zapraská sviečka. Dievčina si prižmúrenými očami premeriava prázdny papier.

Pridá do farieb vodu a namieša telové odtiene. Prvý pásik farby je ostrý ako zaucho. Papier je hrubý, lisovaný za studena a nevlí sa.

Vo svetle sviečky sa tieň prehľbujú a jej vlasy splývajú s čerňou. Maľuje ďalej, jedným oblúčikom si namaľuje bradu, na líčne kosti, ktoré jej osvetľuje plameň, nanesie bielu farbu. Verne kopíruje svoje nedostatky: široko posadené oči, zmrzačenú kľúčnu kosť. Jej sestra s majsterkou spia na poschodí, dokonca aj šuchot štetca pôsobí ako rušivý element, ohlušujúca manifestácia, ktorá ich zobudí.

Mračí sa. Namaľovala si príliš malú tvár. Chcela ňou zaplniť celú stranu, no jej hlava sa vznáša nad prázdnu plochou. Papier, na ktorý minula celotýždňovú výplatu, je zničený. Mala si najprv urobiť náčrt, neponáhľať sa tak.

Chvíľu len tak sedí pri svetle a svojom obrázku. Srdce sa jej trepoce, bábikina tvár ju pozoruje. Mala by sa vrátiť do postele, skôr než ju odhalia.

Lenže dievčina sa nakloní dopredu a so zrakom upretým do zrkadla k sebe pritiahne sviečku. Je z včelieho vosku, nie z loja, vzala ju z majsterkiných tajných zásob. Ponorí si prsty do horúceho vosku a urobí si náprstok. Potom dlaňou prechádza cez plameň a skúša, ako dlho vydrží páľavu, až kým nezačuje škvŕčanie hebkých chĺpkov na svojom prste.

Prvá časť

*V tomto srdci istotne prebýva čosi, čo nepodlieha
skaze, a život je viac než len sen.*

MARY WOLLSTONECRAFTOVÁ

*Listy písané počas krátkeho pobytu vo Švédsku,
Nórsku a Dánsku (1796)*

*Ten kúsok krásna, večný pôvab jemný
je čoraz milší, nikdy nepremení
sa v ničotu, no obklopí nás, chráni,
a naplňa nás nádhernými snami,
čo dýchame v nich zdravo, pokojne.*

JOHN KEATS

Endymion (1818)

*Obchod Silasa Reeda so starožitnými
i s novými kuriozitami*

Silas sedí za svojím stolom, v rukách zvierá vypchatú hrdličku. V pivnici vládne pokoj a ticho ako v hrobke, počuť len jeho pomalý dych, ktorý vtákovi strapatí perie.

Silas pri práci špúli pery a vo svetle lampy vyzerá celkom šarmantne. Aj vo svojich tridsiatich ôsmich rokoch má ešte husté vlasy, bez náznaku šedin. Obzerá sa okolo seba, na sklené nádoby lemujúce steny, každá je označená štítkom a naplnená nafúknutými telami konzervovaných exemplárov. Napuchnuté jahňatá, hady, jašterice a mačiatka sa tisnú na steny svojho väzenia.

„Nevrť sa mi, ty malá figliarka,“ zašomre si popod nos, vezme kliešte a utiahne drôt na vtáčích pazúrikoch.

Rád sa so svojimi tvorčekom zhovára a fantazíruje o tom, ako sa dostali na jeho pracovnú dosku. Po prehodnotení mnohých vymyslených scenárov pre túto hrdličku – poškodzovanie riečnych ťlnov na kanáli, hniezdenie na *Odysei* – sa rozhodne pre historiku, ktorá sa mu páči najväčšmi; a tak svoju spoločníčku karhá za napádanie predavačiek žeruchy. Silas uvoľní zovretie a vtáčik ostane meravo sedieť na drevenom stĺpiku.

„Hotovo!“ zvolá, oprie sa o stoličku a odhrnie si z očí vlasy. „Možno sa konečne odučíš vytrhávať z rúk toho malého dievčatka zväzky zeleniny.“

Silas je s touto zákazkou spokojný zvlášť preto, že sa s konečnými úpravami poponáhlal, aby ju mal do rána hotovú. Verí, že sa maliarovi bude vtáčik páčiť; vyzerá, akoby práve letel, jeho krídla vytvárajú dokonalé „V“, presne ako si žiadal. Silas si navyše môže pridať do jednej zo zažltnutých nádob ďalšie hrdličie srdce. Hnedé guľôčky plávajú v konzervačnej tekutine, pripravené vyniesť peknú sumu peňazí od mastičkárov a apatiekarov.

Silas uprace dielňu, poutiera a urovná nástroje. Práve stojí v polovici rebríka s hrdličkou v náručí a plecami drgá do padacích dvierok, keď sa pod ním ozve chraplavý hlas zvončeka.

Albie, dúfa Silas, keďže je ešte dosť skoro. Položí vtáčika na vitrínu a ponáhla sa cez obchod, premýšľajúc, čo mu to dieťa nesie. Posledné chlapcove úlovky boli čoraz mizernejšie – červivé potkany, staré mačky s pomliaždenými lebkami, dokonca zrazený holub so zakrpateným pazúrom. („Keby ste len vedeli, pane, aké je to s tými zberačmi kostí ťažké. Vždy uchmatnú najlepší tovar...“) Ak má Silasova zbierka obstáť v skúške času, musí ju doplniť čímisi skutočne výnimočným. Spomenul si na neďalekú pekárňu na Strande. Kedysi živorila z predaja celozrnného chleba, ktorý mohol slúžiť akurát tak ako zarážka do dverí. Potom začal pekár takmer na prahu väzenia pre dlžníkov nakladať jahody s cukrom a predávať ich v pohároch. Obchod úplne zmenili, preslávili ho dokonca aj v turistických brožúrach mesta.

Problém je v tom, že Silas má často pocit, že našiel čosi špeciálne, čosi jedinečné, no keď prácu dokončí, prepadnú ho pochybnosti, prahne po voľačom veľkolepejšom. Patológom a zberateľom, ktorých obdivuje – vzdelancom v oblasti medicíny a lekárom, ako sú John Hunter a Astley Cooper –, nechýbajú nijaké exempláre. Bledý od závidosti vysedával v hostincoch oproti Londýnskej univerzity a počúval rozhovory lekárov, keď preberali ranné pitvy. Možno nemá také konexie ako oni, no jedného dňa mu *Albie* istotne, *is-totne*, prinesie čosi – ruka sa mu zachveje – *neobyčajné*. Potom jeho meno vyryjú na vstupnú bránu múzea a všetka jeho práca, všetka

drina, bude ocenená. Predstavuje si, ako s Flick, so svojou najmilšou priateľkou z detstva, kráčajú po schodoch a pri pohľade na nápis „*Silas Reed*“ vytesaný do mramoru sa zastavia. Ona sa nedokáže ubrániť pocitu pýchy, ruka jej spočíva na jeho krížoch. On jej vysvetľuje, že všetko vybudoval len pre ňu.

Ibaže za dverami nie je Albie a každé zaklopanie vyvoláva čoraz väčšie sklamanie. Prišla slúžka. Jej pani si vraj na klobúk želá vypchatého kolibríka. Chlapec v zamatovom kabátiku si jednoducho všetko obzerá a napokon si kupuje brošňu v tvare motýľa. Silas mu ju podáva s miernym opovrnutím. Jediný pohyb, ktorý Silas vykonáva, je odkladanie mincí do koženého mešca. Medzičasom v tichosti palcom prechádza po jedinej vete v lekárskom časopise *Lancet*. „Ná-dor roz-de-lu-jú-ci čln-ko-vú kost.“ Zvuk zvonca a klopanie na dvere udávajú jeho životu jediný rytmus. Na poschodí sa nachádza podkrovná izba; dolu jeho temná pivnica.

Je vskutku hrozné, myslí si Silas, ako sa tak rozhliada po stiesnom obchodíku, že práve tie najnezáživnejšie veci mu splácajú nájom. Proti mizernému gustu máš žiaden dišputát. Väčšina zákazníkov skutočné zázraky prehliadne – lebku storočného leva, vejár z veľrybích pľúc, vypreparovanú opicu pod skleneným zvoncom – a zamieri rovno k vitríne s motýľmi v zadnej časti obchodu. Nachádzajú sa v nej rumelkové motýľie krídla, ktoré Silas zakladá medzi dve sklenené tabuľky; z niektorých sú prívesky, iné slúžia len ako dekorácia. Hlúpe čačky, ktoré by si so štipkou fantázie dokázali vyrobiť aj sami, pomyslí si. Len maliari a apatiekari platia za to, čo ho ozaj zaujíma.

Vo chvíli, keď hodiny oznamujú jedenást, začuje tiché klopanie a tlmený cengot zvonca v pivnici.

Ponáhla sa k dverám. Zrejme za nimi stojí pochabé dieťa s dvoma pencami nazvyš, alebo prišiel Albie, nesie mu ďalšieho prekliateho netopiera alebo prašivého psa, ktorý mu bude nanič, nanajvyš ho môže podusiť – a predsa Silasovo srdce tlčie rýchlejšie.

„Ach, Albie,“ povie Silas, len čo otvorí dvere, a usiluje sa hovoriť pokojne. Dovnútra sa vpláži hmla z Temže.

Desaťročné dieťa sa naňho usmeje. („Desať, viem to, pane, lebo som sa narodil v deň, keď sa kráľovná vydala za Alberta.“) Z horných đasien mu ako šibenica visí jeden žltý zub.

„Dnes mám pre vás dobrý čerstvý úlovok,“ pochváli sa Albie.

Silas vrhne letmý pohľad na slepú uličku, na prázdne chátrajúce domy, ktoré pripomínajú zástup opilcov. Každý sa kloní nižšie k zemi než ten predchádzajúci.

„Tak teda von s ním, chlapče,“ povie a uštipne chlapca do brady, aby mu dal najavo svoju nadradenosť. „Čo si mi doniesol? Prednú nohu megalosaura či nebodaj hlavu morskej panny?“

„Na morské panny je v Regentskom kanáli v tomto ročnom období trochu chladno, pane, ale to megaločosi-kdesi vám odkazuje, že keď vypluje dušu, nechá vám svoje koleno.“

„Milé od neho.“

Albie si fúkne do rukáva. „Mám pre vás ozajstný klenot, no nerozlúčim sa s ním za menej než dva šilingy. Varujem vás však, nie je červený, ako máte rád.“

Chlapec rozmotáva šnúru na vreci. Silas očami sleduje jeho prsty. Z vreca sa vyderie sladkastý hnilobný puch a Silas si rukou zakryje nos. Neznáša pach mŕtvol; v obchode je čisto ako v lekárni a každý deň zápasí s uholným dymom, prachom zo srsti a so smradom. Najradšej by odzátkoval fľaštičku s levanduľovým olejom, ktorú nosieva vo veste, a potrel si ňou hornú peru, no nechce chlapca rozptyľovať – keď má Albie dobrý deň, dokáže sa sústrediť asi tak ako piskor.

Chlapec zažmurká, zápasí s vrecom a predstiera, že zviera ešte žije.

Silas nasilu vystrúha grimasu. Neznáša, keď si ho tento darebák, uličnícky sopliak, doberá. Vždy sa vtedy pohrúži do seba a spomína, ako v Albieho veku vláčil ťažké vrecia s vlhkým porcelánom cez hrnčiarsky dvor a ramená ho boleli od matkiných pästí. Privádza ho to k otázke, či svoj starý život skutočne opustil – dokonca aj teraz dovolí, aby sa mu posmieval dáky jednozubý škriatok.

Lenže Silas mlčí. Predstiera, že žíva, no úkosom chlapca sleduje krokodílím okom, ktoré prezrádza záujem tým, že nežmurká.

Albie sa zazubí a z vrecoviny vytiahne dve mŕtve šteňatá.

Silasovi sa aspoň zdá, že sú to dve šteňatá, no len čo ich chyťí za laby, všimne si len jeden zátylok. Jeden krk. Jednu hlavu. Lebka je rozdelená.

Silas zalapá po dychu a usmeje sa. Prebehne prstami po temene, aby sa presvedčil, že nejde o trik. Neprekvapovalo by ho, keby Albie ihlou a nitou zošil dva psy dokopy, len aby dostal o pár peníc viac. Zdvihne ich pred seba a pod lampou si prezerá ich siluetu, stíska osem labiek, prechádza po výbežkoch stavcov.

„To už áno,“ vydýchne. „Ó, áno.“

„Za dva šilingy,“ hovorí Albie. „O nič menej.“

Silas sa zasmieje a vytiahne mešec. „Jeden šiling, nič viac. A môžeš si ísť popozerať moju dielňu.“ Albie pokrúti hlavou, ustúpi ďalej do uličky a obzerá sa okolo seba. Na chlapcovej tvári sa mihne čosi ako strach, no len čo mu Silas vloží do ruky mincu, zmizne. Albie zachrchle a pohľadovo si odpluje na dlažbové kocky.

„Len jeden šiling? Necháte chlapca umrieť od hladu?“

Lenže Silas zatvorí dvere a ignoruje búchanie, ktoré sa vzápätí spustí.

Opre sa o skriňu. Skloní hlavu a kontroluje, či šteňatá nezmizli. Sú tam, pritíska si ich na hrud' ako dieťa bábiku. Osem chlpatých labiek sa hompáľa vo vzduchu, sú hebké ako zamat. Vyzerajú, ako by ani nikdy nežili.

Tak ju teda konečne má. Svoju nakladanú jahodu.

Chlapec

Ked Silas zabuchne dvere, Albie skúša šiling medzi predným zubom a ďasnom, videl to totiž robiť aj svoju sestru. Cmúla ho. Chutí sladko. Je spokojný; s dvoma šilingmi nerátal ani vo sne. No ak si vypýtate dva šilingy a dostanete jeden, čo by sa stalo, keby ste si pýtali len jeden šiling? Pokrčí plecami, vypluje mincu a strčí ju vrecka. Na obed si kúpi misu varených bravčových uší a zvyšok peňazí dá sestre. Najprv však musí ešte čosi vybaviť, a už teraz mešká.

Vedľa vreca na zdochliny má ešte jedno ľanové vrece. Sú v ňom malinké sukničky, ktoré v noci ušil. Dáva si pozor, aby vrecia nikdy nepomiešal. Niekedy, keď odovzdáva vrece v obchode s bábikami, je presvedčený, že ich poplietol, a cíti, ako mu zvierá srdce. Nerád by videl kyslú tvár pani Salterovej, keby otvorila vrece s červivými potkanmi.

Dýchne si do malých pästičiek, aby ich zahrial, a pustí sa do behu. Chlapec kľučkuje ulicami, vratké nohy má vytočené von. Beží na západ cez špinavé Soho. Vycivené neviestky pohasnutými očami sledujú jeho kmitajúce údy, presne ako keď unavené mačky sledujú muchu.

Vynorí sa na Regent Street, pohľad mu padne na obchod, v ktorom sa predávajú zubné protézy za štyri guiney. Jazykom sa dotkne svojho posledného zuba a vzápätí sa vrúti do cesty koňovi. Zvierá sa

vzpína a stavia sa na zadné. Albie odskočí a zaženie vlastný strach tým, že zreve na pohoniča: „Dávaj pozor, somár!“

Skôr než naňho muž stihne zakričať alebo ho plesnúť bičom, Albie trieli cez ulicu a prekračuje prah obchodu s bábikami pani Salterovej.

Obchod s bábikami pani Salterovej

Iris prechádza nechtom po švoch miniatúrnych sukienok, pripravená rozpučiť každú blchu. Chytí uvoľnenú nitku a urobí na nej uzlík.

Hoci je už takmer poludnie, jej majsterka pani Salterová bude ešte len vstávať. Irisina sestra, dvojča, sedí za ňou a skláňa sa nad šitím.

„Aspoňže v nich nie sú blchy. Ale dávaj si lepšiu pozor na nitky,“ hovorí Iris Albiemu. „Mesto je plné krajčírov, ktoré by za tvoju prácu dali aj svoje novorodeniatka.“

„Lenže, slečna, moja sestra dostala chrípku a ja som sa o ňu celú noc staral. Už som sa celé dni nebol korčuľovať, je to nespravodlivé...“

„Chudáčik.“ Iris sa obzrie, sestru však zaujíma len šitie. Stíši hlas. „Nezabúdaj však, že pracuješ pre diabla, nie pre ženu. Pani Salterová spravodlivosť nezaujíma. Všimol si si niekedy jej jazyk?“

Albie pokrúti hlavou.

„Má ho rozčesnutý.“

Albieho úsmev je taký otvorený a nefalšovaný, že by ho Iris najradšej objala. Špinavé svetlé vlasy, jediný zubok, tvár zafúľaná od sadzí: za nič z toho nemôže. V inom živote by sa mohol narodiť do jej rodiny v Hackney.

Strčí mu do vreca ďalšiu látku, opäť skontroluje, či sa Rose nepozera, a podá mu šesťpencovku. Chcela si za ňu kúpiť nový papier a štetec. „Na polievku pre sestru.“

Albie upiera zrak na mincu, váha.

„Nie je to trik,“ uisťuje ho Iris.

„Ďakujem, slečna,“ odvetí, oči má čierne ako trnky. Schmatne jej z ruky mincu, akoby sa bál, že si to dievčina rozmyslí, a vybehne z obchodu, pričom takmer prevráti talianskeho verklikára, ktorý ho udrie palicou po chrbte.

Iris sa pozerá, ako Albie odchádza, a konečne sa nadýchne. Síce je to malý špinavý uličník, no aj tak nedokáže pochopiť, prečo vždy tak páchne hnilobou.

Útly obchodík na Regent Street sa tisne medzi dvoma súperiacimi cukrárňami. Pre drobné škáry v komíne je obchod s bábikami pani Salterovej jednodaj naplnený vôňou vareného cukru a pripálených karameliek. Iris sa občas sníva o tom, ako si pochutnáva na bonbónoch, slivkovom želé a lahodných tortičkách so šľahačkou, o tom, ako sa na perníkovom slonovi vezie k Buckinghamskému palácu. Inokedy sa jej zase sníva, že sa topí vo vriacej melase.

Keď sestry Whittleové prišli ako učnice po prvý raz k pani Salterovej – Iris netuší, či je, alebo bola vydatá – Iris salón uchvátil. Ak brala do úvahy svoju deformovanú kľúčnu kosť a Rosine jazvy po kiahňach, predpokladala, že ich zavrie do pivnice. Namiesto toho ich však zaviedla k pozlátenému sekretáru uprostred predajne, kde ich mohli zákazníci pozorovať pri práci. Iris dostala práškové farby a štetce z líšče srsti na maľovanie nožičiek, rúk a tváričiek bábik. Pochopiteľne uvedomovala si, že dni budú dlhé, no bola očarená ebenovými skrinkami, ktoré sa ťahali pozdĺž miestnosti, s policami plnými porcelánových bábik. Obchod bol navyše svetlý a bolo v ňom teplo; v zlatých svietnikoch praskali sviečky a v kúte stál kozub.

Teraz však sedí za stolom vedľa sestry, v rukách drží porcelánovú bábiku a ošúchaný štetec a usiluje sa potlačiť zívanie. Nikdy by jej nenapadlo, že práca môže byť taká vyčerpávajúca, nadrie sa viac ako v továrni. Ruky má od mrazivej zimy červené a popraskané, no len čo si ich natrie lojom, štetec jej vyklzne a zničí bábike ústa a líčka. Obzerá sa okolo seba, zrak jej padne na skrinky, ktoré nie sú z ebenu, ale z lacného dubového dreva natretého načierno, na zlatú politúru, ktorá sa zo svietnikov pre horúce plamene sviečky odlupuje, a najviac sa jej protiví vyšúchaný koberec, po ktorom sa pani Salterová denne prechádza. Už je redší než majsterkinie vlasy. Odporný zápach z cukrárne, dusná miestnosť a rady zízajúcich bábik pripomínajú skôr hrobku než obchod. Iris niekedy ledva lapá dych.

„Mŕtve?“ opýta sa Iris šeptom svojej dvojčky a postrčí pred ňu dagerotyp. Na sépiovej fotografii je malé dievčatko, ruky má vzorne zložené v lone, akoby v nich držalo holubičku. Do obchodu vstúpi pani Salterová, sadne si k oknu a so šuchotom roztvorí Bibliu. Iris zdvihne zrak.

Rose sa ju pokúša umlčať pohľadom.

Hoci sa Iris cíti provinilo, je to jedna z mála vecí, ktoré ju tešia: háda, či sú deti na dagerotypoch mŕtve. Z akéhosi nevysvetliteľného dôvodu chce vedieť, či vyrába smútočnú bábiku, ktorú položia na hrob nebohého nemluvniatka, alebo maľuje hračku pre živé a zdravé dieťa.

Väčšinu príjmov pani Salterovej predstavujú práve takéto bábiky na objednávku. Je zima, chlad a choroby dvojčatám zdvojnásobujú množstvo roboty, namiesto dvanástich hodín musia často pracovať až dvadsať. „Je pochopiteľné,“ hovorieva pani Salterová zákazníkom, „a vskutku prirodzené, že si chcete pripomenúť drahých zosnulých. V liste Korintánom sa napokon píše: ‚Sme dobrej mysle a radšej si volíme vystáňovať sa z tela a prebývať s Pánom.‘ Ich duša sa pominula a takáto bábika symbolizuje ich pozemskú schránku, ktorú po sebe zanechali.“

Posudzovanie, či sú deti na fotografiách mŕtve, môže byť náročné, Iris však už má určité skúsenosti. Niekedy je to ľahké. Dieťa vyzerá, akoby spalo a obklopujú ho kvety. Za nemluvniatkom občas zreteľne vidno opierku či dokonca osobu, ktorá ho drží, zamaskovanú tak, aby vyzerala ako čalúnenie; alebo sa na dagerotype nachádza viac ľudí, no všetci sú rozmazaní, až na jedno dieťa, ktoré je ostro zachytené v dokonalej, nehybnej póze.

„Živé,“ usúdi Iris. „Má rozmazané oči.“

„Ticho! Nezniesiem nijaké táraniny,“ vyštekne pani Salterová, ako keď náhle vzbĺkne zápalka.

Iris skloní hlavu a namieša trochu silnejší odtieň ružovej na tieň medzi bábikinými perami. Nezdvihne zrak, bojí sa, že tým privolá štípance, ktoré jej pani Salterová zvykne uštedriť do mäkkej časti lakťa.

Dievčatá denne sedávajú bok po boku, sotva prehovorila, sotva sa pohnú, oddychujú len pri jedle, pri chlebe s hovädzím lojom.

Iris maľuje porcelánové tváričky a prevlieka vlasy cez diery na temene. Ak má dieťa kučierky, natáča ich žehličkou zohriatou v uhlíkoch. Rosina ihla medzitým stúpa a klesá, akoby bola huslistka. Jej úlohou je prišívaa na prosté sukienky a živôtky, ktoré po nociach vyrábajú chudobní krajčíri, jemnejšie a zložitejšie detaily. Perličky, volánové rukávy, čipky, zamatové gombičky, drobné ako myšacie ňufáky.

Hoci dvojčatá pochádzajú z jedného vajíčka, nemohli by sa od seba väčšmi líšiť. Keď boli mladšie, Rose všetci považovali za skutočnú krásavicu, bola miláčikom rodičov a svoje postavenie si strážila ako podklad. Irisina zmrzačená kľúčna kosť, vrodená chyba, pre ktorú jej ľavé plece vyčnieva dopredu, vzbudzovala v sestre ochranárske sklony, čo Iris občas hnevalo. („Nie som chromá, vieš,“ zvykla vyprsknúť, keď Rose trvala na tom, že odnesie všetky baličky sama, a svižne kráčala popredu, akoby čakala, že Iris ju bude poslušne nasledovať.) Zvykli sa aj hašteriť. Hádali sa, ktorá dostane na večeru väčší pečený zemiak, ktorá ďalej doskočí, ktorá kraj-

šie píše. Krátke záchvaty krutosti im neprekážali, vedeli totiž, že sa po každej hádke pomeria: objímali sa usadené pri kozube, fantazirovali o svojom vymyslenom obchode menom *Flóra* s policami plnými šperkov v tvare kvetov a nástennými kvetináčmi s kosaticami a ružami.

No len čo sestry dovíšili šestnásť rokov, Rose dostala kiahne, ktoré ju takmer zabili. Keď uvidela hromadu vredov na svojej tvári i tele a zakalenú dúhovku oslepnutého ľavého oka, povedala, že mala radšej umrieť. Jej tvár bola čoskoro hrboľatá a nadobudla fialkastý nádych. Ustavičné škriabanie jej stav ešte zhoršovalo. Na nohách mala jamky od jaziev. „Prečo práve ja? Prečo práve ja?“ nariekala a vzápätí, len raz, sa Iris zazdalo, že počuje, ako zasipela: „Mala si ich dostať ty.“

Teraz majú dvadsaťjeden rokov a rovnaké tmavé gaštanové vlasy. Rose si ich však začesáva do tváre, aby jej čo najviac zakryli rapavé líca. Iris má vlasy až po pás, zapletá si ich do hustého vrkoča. Jej plet je hladká a bledá. Už sa spolu nezvyknú smiať ani si nešepkajú tajomstvá. O obchode sa nerozprávajú.

Ráno sa niekedy Iris prebudí a vidí, ako na ňu sestra hľadí s takým neprítomným a chladným výrazom v tvári, až má strach.

Iris cíti, ako jej padajú viečka. Sú také ťažké, akoby na nich mala prišité olovené závažia. Pani Salterová sa venuje zákazníkovi, jej hlas melodicky zuní.

„Ku každej objednávke pristupujeme nanajvýš starostlivo – čistý porcelán zo Severných tovární – nažívame si tu takmer ako rodina – dievčatá sú veru veľmi poctivé, celkom iné než tie kotkodákajúce predavačky klobúkov na Cranbourne Alley – nemravnice, všetky do jednej...“

Iris si ryje nechtami do stehien, aby nezaspala. Keď jej hlava spadne dopredu, rozmýšľa, či by bolo naozaj také strašné, keby si na chvíľu zdriemla...

„Tristo hrmených, Rosie,“ zašepká, strhne sa a pošúcha si ramię. „Čudujem sa, že s takými laktami vôbec potrebuješ ihlu.“

„Keby ťa uvidela pani Salterová...“

„Ja to už ďalej nevydržím,“ šepká Iris. „Nevydržím.“

Rose mlčí. Bojí sa, že sa pichne do prsta.

„Čo by si urobila, keby sme odtiaľto utiekli? Keby sme nemuseli...“

„Máme šťastie,“ zašomre Rose. „Čo chceš robiť? Nechať ma tu, aby som sa stala pobehlicou?“

„Samozrejme, že nič také nechcem,“ zasyčí Iris. „Chcela by som maľovať skutočné veci, nielen tieto porcelánové oči a ústa a líca a – bŕ.“ Iris si ani neuvedomí, že zatína päst. Roztvorí dľaň a pokúša sa pochopiť, akú bolesť sestre spôsobuje. Lenže ona za jej chorobu nemôže, a napriek tomu je za ňu každý deň trestaná. Sestra neprejaví ani náznak citu. „Ja už nevydržím žiť v tomto brlohu pani Satanovej.“

Pani Salterová na druhej strane obchodu prudko obráti hlavu, takmer ako sova. Mračí sa. Rose sa zľakne a pichne sa ihlou do prsta.

Dvere sa vo vetre zabuchnú. Iris napína zrak cez špinavé okenné tabule. Vidí, ako vonku prechádzajú kočiare, a predstavuje si zababušené dámy, ktoré sa v nich vezú.

Zahryzne si do pery, vysype trochu modrej práškovej farby a znovu namočí štetec do nádobky s vodou.

Šteňatá

„Nože, vy nezbedníci,“ povie Silas a sadne si za stôl v pivnici, pričom sa mu uvoľní prameň čiernych vlasov, „mrzí ma, že sa to skončilo takto. No keby ste sa nepustili do Cookovho marci-pánu, všetko mohlo dopadnúť inakšie.“ Spokojne sa nad svojou vymyslenou historkou zasmee a položí na stôl tri rôzne nože rôznej veľkosti. Zrastené šteňatá ležia pred ním, obrátené bruškami nahor.

Najprv ich chcel zakonzervovať, namiesto toho z nich však spraví dva exempláre, jeden vypreparuje a z druhého zhotoví model kostry. Keď raz postaví svoje múzeum s mramorovými stenami, preparát a kostra sa budú vynímať vo vstupnej hale, chránené štukovými stĺpmi.

Utrie si čelo, potí sa mu dokonca aj v chladnom novembri. Popretahuje si prsty. Najväčší nôž mu chladí dlaň.

Do brušnej dutiny ľavého šteňata urobí malý zárez a rovnomerným tlakom šteňa ťahá za srst'. Dych mu medzi zubami slabučko píska. Dáva si pozor, aby neprepichol svalstvo a orgány pod ním, ktoré sa tlačia spoza purpurovej membrány. Posunie sa o kúsok doľava, tak aby na psy dopadalo svetlo lampy, a potom pára kožu ďalej. Zastaví sa tesne pred mäkkými vankúšikmi na labkách a pred ňufákom v tvare kosoštvorca so štyrmi nozdrami. Prácu mu sťažujú tiene, postupuje teda pomalšie a do záverečných zárezov sa púšťa

s menším skalpelom, aby boli presné. Len čo sa vonku zotmie, kožu v celosti oddelí.

„Toľko hostí, a ani kúsok marcipánu k domácemu ovociu so šľahačkou. Nezbedné šteňatá,“ vraví a predstavuje si pritom ich neporušenú vypchatú podobu. Keby ho tak teraz videl Gideon – za uplynulých pätnásť rokov sa veľmi zlepšil – Silas však spomienku na Gideona zaženie. Je odhodlaný vychutnať si chvíľu, keď pred ním leží potenciál tela, skôr než jeho prísľub oslabne. Cíti rovnaké vzrušenie, ako keď našiel svoju prvú lebku.

„Poď sa so mnou prejsť,“ navrhol v ten deň Flick, keď spolu vychádzali z továrne na keramiky, no z akéhosi dôvodu, na ktorý sa už nepamätá, sa ocitol v lese sám.

Práve vtedy natrafil na rozkladajúcu sa líšku. Najprv pocítil zhnusenie a rukami si zakryl nos, potom si však všimol, že jej kožuch má rovnakú červenú farbu ako Flickine vlasy. Tá líška bola dokonalá, krehká, jej kosti do seba zapadali lepšie než skladačka. To stvorenie kedysi žilo, dýchalo, a teraz sa nachádzalo na rozhraní krásy a hrôzy. Dotkol sa jej lebky a potom svojej vlastnej.

Každý deň sa chodil na líšku pozeráť, sledoval, ako sa jej zmocňujú červy, ako jej chradne koža a pomaly sa vynára biela kostra, ako keď kvitne kvet. Zakaždým si všimol čosi nové: prekvapivo štíhlu stehennú kosť, švy pretkávajúce lebku. Keď do nej pichol nechtom, tlmene zacvendžala. Keď už na lebke neostal ani kúsok mäsa, zabalil ju do plátna a vzal si ju so sebou.

V to leto prekotal každý trs trávy, každý kopček, každú húštinu i breh rieky, až kým nenašiel pätnásť lebiek. Pokožku mu pokrýval hrubý nános prachu, ktorý sa miešal s potom. Nastavoval pasce, z palíc strúhal oštepky, zakrádal sa za starými pomalými králikmi, prikladal im prsty na krk a hrdúsil ich. Prvú minútu sa mykali a kopalí, Silas často zadržieval dych spolu s nimi. Pre istotu nepovolil stisk, ani keď ochabli.

Ako pekne zoradil všetky lebky! Myslel si, že mu bude stačiť päť, desať, no potreboval viac. Každá ho tešila a nadchýnala viac

než predošlá. Lenže teraz konečne našiel svoj poklad. Tento chlpatý tvor pripomínajúci pavúka je lepší než čokoľvek, čo si ešte ako chlapec dokázal predstaviť, a nemyslí si, že v budúcnosti ešte zatúži po čomsi inom.

Nadnes sa jeho práca končí, z vlastnej skúsenosti vie, že by exemplár zničil, keby pokračoval bez prestávky. Už musí byť takmer päť hodín; zívne a rozhodne sa, že si odpočinie. Položí odraté šteňatá do plechového vedra. Neskôr, keď kostru vyvarí, spevní ju pomocou pinzety, lepidla a drôtu tenkého ako vlákno.

Vyjde po rebríku do obchodu a potom po schodoch do svojej podkrovnej izby. Ako si natahuje nočnú košeľu, zrak mu padne na policu s vypchatými myšami pri posteli. Každá myš má oblečený maličký kostýmček.

Silas vezme do ruky hnedú myš. Pohladá jej sukienku z česanej priadze, štólu, ktorú uháčkoval z najjemnejšej vlny, okrúhly tanierek, ktorý stiska v labkách. Vráti myš na poličku a zhasne sviečku.

Už takmer spí, keď sa ozve klopanie.

Zakryje si hlavu vankúšom.

Klopanie sa zmení na tlmené dunenie.

„Silaaaaa!“

Silas vzdychne. Ten človek je ale nedočkavý! Ešte šťastie, že nemá susedov, aspoň nikoho nevyrušuje. Vari si nedokáže prečítať, že na tabuľke stojí *Zatvorené?*

„*Ouvrez la porte!*“

Zahundre, sadne si, navlečie si kabát a nohavice, zažne sviecu, a prediera sa úzkym schodiskom.

„*Je veux ma colombe!*“

„Pán Frost,“ povie Silas, len čo otvorí dvere. Hľadá naňho vysoký, štíhly muž v handrách poľfkovaných farbou. Vyžaruje z neho akási bezuzdná príťažlivosť, arogancia a sebavedomie. Silas sa nevie rozhodnúť, či sa chce mužovi zališkať, alebo ním pohádzať. Louis sa usmeje.

„Ha! Vedel som, že si doma. Prišiel som si po hrdličku, ak ešte od ľaku neuletela z bidla.“ Nečaká na odpoveď, zreva na siluetu, ktorá sa črtá v ústí uličky, a pokynie jej, aby podišla bližšie. „Sem! Pod sem! Meškáš, ako obyčajne.“

Už je takmer noc. Silas najprv nedokáže rozoznať muža, ktorý uteká po uličke a vyhýba sa pritom kôpkam zeleninových šupiek a popola. Podíde bližšie; Silasov lampáš mu osvetlí tvár. Johnnie Millais. Je vyziabnutý ako podvyživený poník.

„Preboha, Louis, čo máš so šatami? Tú košeľu by som obliekol akurát tak svojmu psovi.“

„Rád ťa vidím, Millais, ako obyčajne,“ odvetí Louis a vkročí do obchodu bez toho, aby ho niekto pozval, či aby si očistil čižmy na železnej škrabke.

„Šťastie, že ešte máte otvorené,“ povie Millais a nasleduje ho. Silas mu neoponuje.

„Silas pre mňa vyrobil hrdličku. Kde je?“ Louis oboma rukami zdvihne lebku leva a predstiera, že ju hádže do Millaisa. „Vrť!“ zareve.

Silas znervózne. Kiežby nazbieral odvalu a povedal mu, nech lebku položí; namiesto toho čo najrýchlejšie vyberá hrdličku z vitríny.

„Božemôj! Je ohromná. Presne takto som si ju predstavoval,“ zvolá maliar. Vezme ju a pohladká ju po hlave. „Bodaj by každá modelka sedela tak pokojne ako ty.“ Louis vtisne do Silasovej dlane guineu, dvojnásobok sumy, na ktorej sa dohodli. „Millais, ty by si mal do rohu svojej *Mariany* primalovať myš. Aby si tomu holému kusu plátna dodal trochu dynamiky.“ Z police zdvihne za chvost vypchatú hnedú myš a povie: „Túto si vezmem tiež.“

„Je krehká...“ vysvetľuje Silas, no zdá sa, že Louis ho nepočúva a napchá vtáka s myšou do kapsy dolu hlavou.

Silas sleduje, ako sa dvojica mužov náhli úzkou pasážou. Louis má ruky položené na Millaisových pleciach a na každom treťom kroku akosi zvláštne poskočia. Vo svetle lampáša Silas rozoznáva

Louisove členky a biele zápästie. Pripomína mu Flick, dotyk jej ruky, ktorý nepocítil už vyše dvadsať rokov.

Keď zmiznú v tme, Silas blúdi očami po svojom obchodíku, po nízkom strope, po otlčených skrinkách, ktoré sa snažil čo najkrajšie ponatierať. Kútiky úst mu ovisnú.

„Už viac nebudeš útočiť na predavačky žeruchy,“ povie. „Tvojemu novému priateľovi by sa také správanie nepáčilo.“

Maliarka

Hoci bola Iris predtým ospalá, nemôže zaspať. Zo zápachu pri-páleného cukru ju bolí hlava, a do stehna ju cez matrac pichá trs konskej srsti. Pomrví sa, vystrčí spod vyšívanej prikrývky spotenú ruku a chladí si ju. Usiluje sa ležať potichu, pokojne a zosúladiť svoje dýchanie so sestriným. V hlave jej však víria myšlienky. Chce maľovať. Predstavuje si tenké kovové tubičky akvarelových farieb značky Winsor & Newton, ustricové lastúry na miešanie farieb a svoju vlastnú súpravu štetcov zo sobolej srsti, ktorú si kúpila po pol roku pravidelného sporenia.

Štuchne do dvojčata.

„Ale veď ja som nijakého papagája nevidela,“ zamrmle Rose a Iris už vie, že bude tvrdo spať, až kým zvon v Katedrále svätého Juraja neodbije päť. Cez steny počuje hvízdanie lokomotívy a chrápanie pani Salterovej. Po svojich každovečerných dávkach ópia spí ako zabitá.

Keď to už Iris nedokáže vydržať, vykĺzne spod prikrývky. Drevená podlaha jej zavŕzga pod nohami a západka na dverách, ktorú Iris pravidelne olejuje, sa s ľahkosťou otvorí. Cíti zvláštne nutkanie smiať sa, zakryje si však rukou ústa a chichot potlačí.

Ako prechádza cez chodbu, nočná košela sa jej zavlní v slabučkom vánku. Pani Salterová má pootvorené dvere, svetlo z jej lampy

vrhá na dlážku zlovestnú žiaru. Cítiť zápach žalúdočnej kyseliny. Iris je presvedčená, že tabletky, ktoré do seba pani Salterová po večeroch sype, jej chorobu nezmierňujú, ale spôsobujú: „*Matkin kamarát*“ na bolesť žalúdka, „*Liečivé arzénové pilulky Dr. Munroa*“ na liečbu vyrážok. Iris má už plné zuby drhnutia koberca stvrdnutého od vývratkov, od octu ju pália dlane. Ešte horšie znáša zaucha, keď sa pani Salterovej pomiešajú halucinácie so skutočnosťou a namýšľa si, že pod jej strechou bývajú dve pobehlice a že Iris zväzda akýsi muž so zelenou pokožkou a s klami.

Keby jej tak raz apatiekar primiešal do medicíny jed na potkany, pomyslí si Iris, keď po špičkách schádza po okraji schodiska, kde je vrzgot najtichší.

Pivnica je malá a stiesnená, steny vlhké a fľakaté. Zápach plesnivej omietky celkom prebija cukrovú arómu.

Iris kráča k otvorenej skrinke v kúte. Sú v nej naukladané košíky s nepomaľovanými porcelánovými rukami, nohami a hlavami. V plátennom vreci sa ukrývajú zvitky ľudských vlasov, ktoré ktosi ostrihal juhonemeckým roľníkom. Iris vrece nadvihne a vytiahne spod neho obraz aj svoje maliarske potreby. Odniesie si ich k stolu a sadne si.

Veľkosť jej tváre je rovnako zlá, ako si pamätá. Spočiatku sa Iris zmocní beznádej, lebo nie je a nikdy nebude dost dobrá. Keď sa však prizrie lepšie, objaví istú strohosť, ktorá sa jej páči, a takisto jas. Kiežby tá hlava neprítomne neplávala v hornej časti papiera, kiežby ju vedela viac ukotviť. Nechce papier rozpoliť, už teraz je dost malý. Možno ho napokon zachráni, nájde spôsob, ako vyplniť prázdny priestor.

Materiál nočnej košele – biely flanel so žltými škvrkami pod pazuchami – ju škriabe na krku. Skôr než si uvedomí, čo robí, vstane a pretiahne si ju cez hlavu. Postavu jej osvetľuje svetlo sviečky, je bledá a lesklá ako čerebľa.

Chvíľu si predstavuje, ako by svojim správaním pobúrila rodičov, lebo na morálku kladú neochvejný dôraz. Tu však nehrozí, že by ju uvideli; celkom stačí pomyslenie na to, ako by asi sklamlala Rose. Ešte horšie by bolo, keby sa vo dverách zjavila pani Salterová, ópium by jej zdesenie ešte vystupňovalo. Nadávala by jej („fflandra“, „cundra“), mohla by prísť o prácu a s ňou aj o dvadsať libier ročne. No Iris sa takýmito myšlienkami neumára; mieša akvarelové farby a stolička ju chladí na stehnách.

Opäť sa zadíva do zrkadla, no tento raz jej pohľad sklúzne nižšie, na malé prsia s tvrdými bradavkami. Hryzie si do pery. *Zmrzačená*. Predsa však premýšľa, či na nej nie je aj niečo pekné.

Kedysi svoju pokrútenú kľúčnu kosť nenávidela. Pri pôrode sa jej zlomila a zrástla sa v nesprávnom uhle. Trošku sa kvôli nej pri chôdzi hrbí, no pamätá si, ako deti na ulici zvykli zveličovať („Už ide hrbáčka“) a ako ich sestra s chabým náznakom ľútosti karhala, čím riskovala, že sa začnú posmievať aj jej („Obrie dvojčky“). V posledných rokoch sa s ňou však zmierila, je jej súčasťou, inú by nechcela, ani keby mohla. Pouličným predavačom vôbec neprekáza. Z času na čas sa ju pokúšajú chytiť okolo pása, keď prechádza okolo. „Nekúpite štetec?“ alebo „Stavím sa, že by ste si so mnou chceli pošpásovať“. Odvráti tvár („Pochytil vás splín, slečinka? Hlavu hore!“), prejde popri nich a ignoruje ich pokriky. Rose, po ktorej nikto nepokrikuje, nedotýka sa jej ani po nej netúži, skloní hlavu a Iris svoju sestru jednou rukou objíme okolo pliec, aby jej dala najavo, ako takéto dotieravé výkriky neznaša.

Predpokladá, že jedného dňa bude musieť zvieŕť jedného z chlapcov, ktorí postávajú na prahu obchodu a v ruke žmolia čiapku. Manželstvo pre ňu totiž predstavuje východisko, hoci netuší, kam vedie. Má už predsa dvadsaťjeden a onedlho jej krása zvädne ako kvet. Rodičia jej v liste písali o vrátnikovi, ktorý by sa s ňou rád oženil, lenže keď za ňou prišiel, vyhýbala sa mu.

Ibaže. Rose. Tá si nikdy nikoho nenájde; Iris ostáva len dúfať, že sa dobre vydá a bude môcť sestru podporovať. Nevie, či by ju

dokázala opustiť. Sú dvojčatá, spája ich puto a sestrina choroba to puto posilnila a zároveň oslabila. Keď Iris v detstve kúskom uhlíka kreslila na všetky papiere, čo našla – obaly od masla, útržky novín, zdrapy starých tapiet –, jej sestru fascinovalo, ako verne dokáže kopírovať tvary pred sebou. „Nakresli tamtie nožnice!“ prikazovala Iris a ona poslúchla. „Nakresli mi slona!“ Lenže improvizovanie jej nikdy nešlo. Keď chce teraz sestru potešiť kresbou, odvráti sa.

Iris zaženie myšlienky a namieša správny odtieň ružovej na spodok svojich pŕs, kam dopadá tieň. Prechádza štetcom po papieri a pozoruje, ako sa doň akvarelové farby vpíjajú. Má pocit, akoby nad svojím telom znovu získala kontrolu, akoby jej telo nebolo len schránkou, ktorú pani Salterová využíva na drhnutie dlážky, akoby neslúžilo len na to, aby Rose dennodenne pripomínalo, ako raz mohla vyzeráť. Pocíti chvenie, ktoré mohol vyvolať pocit hanby, zadosťučinenia či dokonca chladu.

Zadíva sa na svoj bok. Nedokáže si predstaviť, že by ho raz zovrela drsná mužská ruka. Pritlačí si naň dľaň, posúva ju k prsníku a stisne ho. Strhne sa a vráti sa k svojmu obrazu.

Nikdy sa Rose nespýtala na to, čo ju videla robiť s Charlesom, „jej džentlmenom“, ako ho prezývali. Zo začiatku Rose nerozpráva takmer o ničom inom, pyšne Iris ukazovala darčeky, čo jej posielal: čokoládové bonbóny a žltého kanárika, ktorý vyletel cez komín a umrel. Mali pätnásť rokov a on ju mal oslobodiť od nudného života, vziať si ju za manželku a starať sa o ňu vo svojom skromnom radovom dome v Marylebone. Skamarátil sa aj s Iris a sľúbil jej, že jej požičia peniaze, aby si mohli s Rose založiť obchod, keď sa... Pri zmienke o manželstve sa odmlčal. *Flóra* sa mala zmeniť z predstáv na skutočnosť. Iris sa pobrala za Rose. Chcela sa uistiť, že sestre neprekáža, že ju jej džentlmen zahŕňa do ich spoločných plánov.

Chodil za ňou každú nedeľu, keď boli rodičia v meste. Rose sestre vždy prikazovala, aby ostala v izbe na poschodí. Raz popoludní sa však pohádali, Iris bola mrzutá a odrazu sa cítila odstrčená, nepáčilo sa jej, že sestra má pred ňou tajomstvá. Postavila sa za dvere

a špehovala ich cez kľúčovú dierku. Videla, ako si sadol, pritiahol si sestru k sebe, vyhrnul jej sukňu a rozopol si gombíky na nohaviaciach. Ledva stihla zatajiť dych, keď si naňho Rose obkročmo sadla a rytmicky sa pohybovala hore a dolu. Iris bola zdesená, fascinovaná, nedokázala od nich odtrhnúť zrak, hypnotizovala ju jeho skrívená tvár a ruky, ktorými zvieral sestrine mliečne stehná. Chvíľu si želala, aby mala vykasajú spodničku ona a jej sestra by sa na ňu pozerala cez kľúčovú dierku. Všetko sa udialo tak strašne rýchlo, tak jednoducho, na drevenom kresle, ktoré vyrobil starý otec.

Iris stále nevie, ako Charles zistil, že sa Rose nakazila kiahňami. Deň po tom, čo sa Rose po celej tvári a tele vysypali vyrážky, ho Iris privítala v chodbe a vzala od neho list. „Tvoj list ju veľmi poteší. Má len nádchu, čoskoro sa uzdraví,“ zaklamala, no on bol skúpy na slovo a náhle odišiel. List od neho však nebol milostný, znamenal koniec, koniec sestrinho zvonivého smiechu, jej dôverného šepotu. Keď Rose na Iris kričala, aby odišla z izby, Iris zdvihla stoličku a vrazila ňou do steny.

Odrazu čosi začuje. Ťažké kroky.

Iris je taká pohrúžená do spomienok, že vyskočí a rozleje špinavú vodu od farieb po stole.

Vrhne sa k svojmu obrázku a schmatne ho, skôr než sa naň dostane tekutina. Kroky ustanú.

„Preboha,“ zamumle a rukou si prikryje nahé prsia. Od úľavy by sa najradšej rozosmiala. Aká je len hlúpa! Lenže tie kroky zneli tak blízko a tak nahlas, až si bola istá, že pani Salterová schádza po schodoch. To sa len učni z cukrárne vracajú z nočného pouličného divadla.

Až keď sa pustí do utierania vody, všimne si bábikinu hlavu. Zahreší. Musela sa zafúkkať, keď nádobka s vodou spadla na zem. Na tvári má sivú škvrnu.

„Ach nie,“ zahundre, zdvihne hlavu a utiera ju svojou nočnou košelou. Maľovala ju celé hodiny. Drhne porcelán čoraz silnejšie, slinami utiera obe líčka, no márne. Flak na porceláne sa už nedá opraviť.

Zatne zuby a zavrčí ako zviera. Malo jej napadnúť, že kroky prichádzali zvonku. Zadíva sa cez vysoké zamrežované okno a usúdi, že musí byť prinajmenšom poľnoc. Teraz bude musieť celú noc pracovať na novej tváričke.

Iris si zrazu uvedomí, že v miestnosti je chladno, a natiahne si nočnú košeľu. Na svoj obrázok sa ani nepozrie. Je oplzlý.

Zmocní sa jej známy pocit, akoby kdesi hlboko v jej vnútri dremalo čosi zlé, ako nádor, ktorý sa nedá vyrezať. Mala by svoj obrázok zničiť, priložiť okraj papiera k sviečke.

Namiesto toho vstane, zasunie ho pod košík a vezme si novú, čistú porcelánovú hlavu.

Veľká výstava

Je sobotné ráno a zvony vyzváňajú. Za posledné dva týždne sa Silas tak pohrúžil do konštrukcie bledej kostry šteniat, že žije len na obschnutom koláči a slabom pive. Tak rád by si v Delfínovi dal brandy s maslom a cukrom. Pozrie sa na hodiny; otvoria až o niekoľko hodín.

„Doparoma,“ zahreší a zaumieni si, že zatiaľ zájde na stavenisko Veľkej výstavy. Má z neho zmiešané pocity: ako by sa mohol jeho obchodík rovnať jednému z najväčších múzeí na svete? Taká nápadná stavba bola zrejme naprojektovaná len preto, aby zatienila jeho úspechy. Napriek tomu sa na ňu takmer každý týždeň chodí pozerat' a želá si, aby ju už dokončili.

Jeho ulička býva zvyčajne pustá, len v bahnistom jarku sa teraz rozvaľuje dvojica chlapov, jeden je zamazaný od vlastných vývratkov, pumpky má mokré od moču. Silas sa na nich na chvíľu zahľadí. Jeden mu hlavou a plecami pripomína Gideonu – uvedomuje si však, že sa mylí. Pridrží si pri nose vreckovku, pritisne sa k stene a obíde ich.

Silas sa s Gideonom zoznámil v roku 1835, keď prišiel do Londýna. Býval vtedy v stiesnenom podnájme v Holborne, izbu mal zapratanú vypchatými zvieratami a lebkami. Do mesta sa presťahoval v nádeji, že sa jeho reputácia rozšíri ďalej než do salónov v Stoku;

navyše, odkedy Flick zmizla, nemalo zmysel nečinne vyčkávať. Vypočul si rozhovor skupinky chirurgov, lekárov fascinovaných pitvaním a preparovaním.

Silas poľahky našiel Londýnsku univerzitu a každé popoludnie cez plot pozoroval, ako vychýrení chirurgovia krížom-krážom prechádzajú cez čistučké zelené nádvorie a ťažké dvere sa za nimi s buchotom zatvárajú.

V noci sa zvykol ponevierať okolo arkád za univerzitou. Vedel, že čoskoro prinesú telá, nebol si však celkom istý odkiaľ. Po chvíli vyčkávania sa na dvore skutočne čosi mihlo, erdžiaci kôň a čierny koč. Nebožtíkov odnášali dovnútra na drevených nosidlách, zabalených v plátne. Zakrádal sa bližšie, natahoval krk, túžil sa zúčastniť aj na prednáške, na ktorej o nich debatovali.

Raz popoludní k nemu pristúpil Gideon. Zavalitý študent medicíny, vyžarovala z neho mierna nadradenosť. Rozprával Silasovi o exemplároch v pitevni – o nádobách s pľúcami zamorenými nádormi, o lebkách syfilitikov naukladaných do radov, o zakonzervovanom mozgu rozpolenom úderom sekery, o rozvetvenej nervovej sústave prestrelenej voskovým projektilom.

„Tieto vzorky prirodzene skladujeme preto, aby sme pochopili život, aby sme prišli na to, ako sa dá predĺžiť. Ty sa zaujímaš o preparovanie mŕtvol, to je čosi iné, hoci rovnako fascinujúce...“

Silas vypínal hrud'. S postupom dní Gideon vyhľadával jeho spoločnosť čoraz častejšie. Vypytoval sa Silasa na zaujímavosti v jeho zbierke. Silas postával pri plote a rozprával mu o detailoch svojej práce na vrabcoch, potkanoch a poľných myšiach, zveril sa mu so svojimi snami o múzeu a o tom, že sa raz preslávi. Rozmýšľal, kedy sa s Gideonom takto spriatelili; zdalo sa mu, že by ten okamih mali osláviť. Všetko sa však udialo bez toho, aby si to uvedomovali.

„Podľa mňa,“ ozval sa Gideon, keď Silas po dlhom naliehaní priniesol vypchatého drozda, „je na ňom najpozoruhodnejšie to vzdorovité zakrivenie zobáka. Nič podobné som si vo voľnej prí-

rode dosiaľ nevšimol.“ Šklblo mu fúzmi a svoj obdiv zakryl rukou. „Skutočná vedecká rarita. Naozaj si nespomínam, že by som niekedy videl drozda s takým zvláštnym držaním tela. Je to zázrak, hotový zázrak.“

Silas by sa bol najradšej rozosmial. Na Gideona, študenta medicíny, džentlmena, jeho práca zapôsobila. On naňho zapôsobil. Priateľstvo s takýmto človekom, ktorý sa s ním zhováral takmer každé popoludnie, hoci len chvíľu, skrátka považoval za česť.

Zakrátko Silas nazbieral odvahu a opýtal sa Gideona, či by mu neprispel do zbierky „nejakou vecičkou“. Gideon naznačil, že má pre Silasa hotový poklad, čosi, čo ho preslávi.

„Mám niečo, z čoho sa bude Frederik Ruysch obracať v hrobe,“ zašepkal Gideon a podal Silasovi malý plátenný balíček. Horná pera sa mu chvela.

Silas balíček vzal, rozvážne si ho premeral a začal ho rozbaľovať. Predstavoval si, ako budú s Gideonom následne o všetkom diskutovať, sklonení nad stolom v hostinci. Podľa váhy by mohlo ísť o srdce alebo...

„Nie,“ zahriakol ho Gideon a chytil mu ruku. „Otvor ho až doma. Je to príliš vzácny poklad. Ak by sa moji lektori dozvedeli, že som ti ho dal...“

„Koľko ti zaň dlžím? Nemám veľa peňazí.“

„Na peniaze nemysli. Po všetkých tých...“ Gideon sa odmlčal, „prijemných chvíľach strávených v tvojej spoločnosti.“

„Neviem, ako sa ti mám poďakovať.“

„Spomenieš ma vo svojom múzeu, keď sa otvorí?“

„Samozrejme! Samozrejme.“

Silas prikývol a usmial sa, a hoci balíček veľmi túžil otvoriť, poslúchol Gideonove pokyny a náhlil sa domov, kľúčujúc medzi kočmi.

Zabuchol za sebou dvere, otočil kľúč v zámke a roztrhol balíček.

Vnútri ležalo obhryzené kuracie stehno s dvomi rozvarenými mrkvami.

Silas si zahryzol do spodnej pery, aby sa nerozplakal, lebo až vtedy pochopil, že za každou Gideonovou poznámkou, za každým šklbnutím fúzov sa skrýval výsmech.

Silas podvedome kráča po chodníku v Hyde Parku, od únavy dostáva do stehna kľče. Zastane a uvedomí si, že si z prechádzky nič nepamätá, odkedy uvidel tých dvoch opilcov, na nič si nespomína. Je to dôverne známy pocit; jeho pamäť odjakživa niektoré spomienky pohlcuje ako dagerotyp, skôr než sa dostane do styku s parami ortuti. Strasia sa, no v mysli sa mu nevynára nijaký obraz.

Nemá sa však čoho obávať. Tu je vzduch čistejší a počuť i spev vtáčika. Je tu krásne. Pôvabné holé stromy zhadzujú posledné zelené listy a suché vetvičky praskajú ako kosti. Akýsi muž doňho strčí laktom, ospravedlní sa, a Silas opät vykročí. Kráča s davom k stavenisku Veľkej výstavy.

Silas sa často chodí pozerat', ako ju stavajú. Za malý poplatok ho pustia za drevenú ohradu. Nedokáže pochopiť, prečo chcú stavbu po roku z Hyde Parku odstrániť. Načo je dobré múzeum, ak sa predmety v ňom nezachovajú navždy? Keď sa však zadíva hore na konštrukciu stavby, na žeriavy a kladky, ktoré na zem vrhajú tieň ako supy z oblohy, má pocit, akoby sa scvrkával. Múzeum je veľkolepé. Bude v ňom vystavené množstvo výrobkov z oblasti priemyslu, obchodu, návrhárstva a vedy – vyše stotisíc exponátov, tak čítal, a všetky pod jednou obrovskou sklenenou strechou. Silas nevie, kam sa skôr pozerat'. Nie div, že ho v časopise *Punch* nazvali Krištáľovým palácom.

Všade naokolo sa usilovne pracuje. Majster mocným hlasom rozdáva pokyny a robotníci v tvrdých klobúkoch ťahajú ťažké laná, ďalší zase bičom švihajú ťažné kone po slabinách. K oblohe stúpa para. Obrovská kostra priečnej lode sa pomaly dvíha, vietor ju rozochvieva.

Keby tak organizátori Silasa požiadali, aby čímisi prispel do umeleckej sekcie. Nikto ho však neoslovil. Nikto mu neodpovedal na listy. Ale prečo? Prečo jeho zbierku neberú vážne?

Snaží sa potlačiť rozhorčenie, no pevne zatína päste. Nebo sa zatahne nízkymi mrakmi. Čierne pľúca Londýna sa plnia a klesajú. Ozve sa erdzanie koňa.

Vynaloží ešte viac úsilia. Bude pracovať vytrvalejšie, dlhšie a jedného dňa si možno otvorí ešte majestátnejšie múzeum, ako je toto.

Silas zbadá, ako sa akési dieťa rozbehne a uchmatne dáme z peňaženky červenú vreckovku. Pozrie sa lepšie, to svetlovlásé chlapča predsa pozná. Známy chlapec je preňho akousi útechou, pripomienkou, že v tejto mase burácajúceho priemyslu nie je sám. Silas sa usmeje a zvolá: „Albie!“

Chlapec ho však nepočuje. Silas vzápätí pochopí: Chytili ho. Akási žena mu zvierá zápästie, vreckovka mu v ruke meravo visí ako spustená zástava. Silas sa tak ponáhľa, až sa pošmykne na chumáči trávy. Pripravuje sa na Albieho záchranu, poprosí ženu, aby chlapca neudala – zrazu si však všimne, že Albie sa smeje.

Silas sa žene prizrie lepšie. Je vysoká ako muž a hrdzavé vlasy má zapletené do dlhého vrkoča. Vari je to – Flick? Dospelá žena. To nemôže byť ona. Tejto žene ľavé plece vyčnieva dopredu.

Je to, akoby v opustenom dome práve zazvonil zvonček. Silas cíti chvenie drôtov, ktoré preniká cez steny a podlahy a vnika čoraz hlbšie do budovy. Ohromene stojí a sleduje, ako vibrácie rozozvučia celý rad menších zvončekov.

Netuší, čo to znamená.

Viečkár

Albie sedí učupený v priekope v Hyde Parku. Práve keď sa dvíha a odhalí svoj špinavý bledý zadok, prechádza okolo skupinka mužov. Jeden z nich zastane, zarehoce sa a hodí doňho palicu.

„Prac sa, psisko!“ skríkne Albie, chvatne si utiera zadok dubovým lístím a natáhuje si nohavice. Z hovna stúpa para. Prezerá si ho s rovnakým záujmom ako všetok svoj telesný odpad. Ako sa v jeho ušiach dokáže tvoriť ten kyslý oranžový maz a ako to, že mu z nosa tečie ten tmavý sliz, ktorý si siaka do rukáva?

Zdvihne kôpku dvoma konárkami a šmarí ju do vzdalujúcich sa mužov. Zadúša sa od smiechu, keď vidí, ako sa rozpráchnu, a rozbehne sa smerom k davu ľudí.

Dnes je pekne, mohol by sa mu podariť nejaký úlovok či dva, niečo, čo by mu stálo za opletačky s preliezaním ohrady, aby sa dostal dnu. Pozornosť davu odvádza výstavba veľkého paláca, napnuté laná, veselá vrava a tlačénica. Albie síce nevie, na čo má budova slúžiť, a ani ho to veľmi nezaujíma, aj tak však civie na obrovský kovový rám, ktorý sa týči nad brestmi. Okolité terén pripomína kaluž blata, okolo lešenia krúžia vozy naplnené železom. Albie si predstavu-

je, ako sa sem vráti, keď budovu zasklia, a šmarí do nej tehlu, len aby sa pokochal ohromenými výrazmi boháčov.

Moce sa krížom-krážom, zošiva masy ľudí ako tenká nitka. Z rukáva mu trčí falošná ruka, tou skutočnou vyťahuje z vreciek hodvábné vreckovky. Perlové náramky a ligotavé strieborné retiazky ho nezaujímajú. Hoci by to nepriznal, bojí sa, že by ho odsúdili na nútené práce, alebo by ho posadili na loď smerujúcu do kolónií a jeho sestra by tu ostala sama.

Títo ľudia v šatách zo zlatého brokátu a s honosnými domami by ho u seba nenechali ani drhnúť latríny. A tak sa pri ich okrádaní usmieva. Na Duck Lane je záložňa, v ktorej mu za každý kus dajú pol pence, bez námietok, a čo nevidieť si našetrí dosť na peknú zubnú protézu. Sníva o zuboch z mrožej zuboviny.

Jednej žene z rukáva vyšklbne bodkovanú červenú vreckovku, no len čo si ju zastrčí do nohavíc, ktosi ho schmatne za sadrovú ruku a vytiahne mu ju z kabáta.

„Ja som nič...“ začne sa brániť, no vzápätí zistí, že je to Iris. Od úľavy sa hrdelne zachechce, ako keď mačka prehtne hrču chlpor, a čo najodzbrojujúcejšie sa na ňu usmeje.

„Daj ju sem, Albert,“ prikáže mu.

„Čo vám mám dať, slečna?“ Iris sa zamračí a chlapec vzdychne. „No tak, slečna, veď je to len vec, či nie? Život je ťažký. Keby ste len vedeli, ako ťažko...“ Jeho výhovorka však už stratila svoje kúzlo a on si to uvedomuje. Podáva Iris vreckovku, sleduje, ako ju vracia („Prepáčte, madam, asi vám vypadla...“) a uhýba jej pohľadu. „Všetko ste pokazili.“

„Už zase kradneš?“ opýta sa akýsi muž. Albie si všimne Silasa, má oblečený svoj uhladený modrý plášť. „Myslel som si, že to už po tých dvoch šilingoch odo mňa nebudeš potrebovať.“

Albie stuhne. Nepáči sa mu, že sa za ním ten chlap zakráda. Z toho čistého, nemocničného zápachu sa Albiemu prevracia žalúdok. Tak či onak sa rozhodne nevyhadzovať skupáňovi na oči, že mu dal len jeden šiling. „Slečna Iris Iksypsilonová,“ povie s pred-

stieraným aristokratickým prízvukom, no vyznieva skôr smiešne. „Predstavujem vám, chcem povedať, toto je Silas. Popravde, netuším, aké má priezvisko.“ Iris sa chabo usmeje. „Šijem pre ňu háby, robí v Salterkinom obchode s bábikami.“

„Na Regent Street?“ opýta sa Silas a Iris prikývne.

„A Silasovi nosievam mŕtvoly.“ Uvažuje, či si má teatrálné odkašľať, nakoniec si to však rozmyslí a vrhne na Iris letmý pohľad. Na tvári sa jej zračí zhnusenie, no usiluje sa ho skryť. Najradšej by sa s ňou na Silasovi zasmial, nedarí sa mu však zachytiť jej pohľad.

„Ach tak.“

„Moja zbierka bude raz slávna,“ vysvetľuje Silas.

„Nuž, rada sa na ňu prídem pozrieť,“ odvetí neutrálne, takmer odmerane a Albie si je istý, že vôbec nepočúva. Tvári sa, že niekoho hľadá, a zamáva im na rozlúčku. Sleduje, ako sa jej klobúk stratí v dave.

Albie pokrčí plecami a čiapkou štuchne do Silasa. Ten upiera pohľad do diaľky a rukou sa dotkne svojej kľúčnej kosti na mieste, kde má Iris hrču.

„Pane,“ prihovori sa mu Albie a usúdi, že ten chlap nemá ani tolko rozumu, čo on. „Ten jej krk. Nie je to nákazlivé.“

Velké výdavy

Iris sa zamieša do davu, čo najďalej od Albieho a toho chlapíka, ktorý je s ním. Lutuje, že nie je nižšia, mohla by sa stratit v záplave cylindrov a klobúkov a zmiznúť Rose z dohľadu.

Obzerá sa okolo seba, či náhodou sestru nezazrie. Nie. Dobre, ušla jej.

Iris zavrie oči. Keď ich otvorí, opäť si v mysli vybaví tú scénu. Bude si predstavovať, že stojí pred obrovským maliarskym plátnom, na ktorom je dokonale zachytený každý detail, štúdium perspektívy.

Pozrie sa hore. Vysočizná železná konštrukcia akoby sa dotýkala oblakov. Para pripomína dym z malieb zachytávajúcich napoleonské bitky, ktoré videla v Národnej galérii, pôsobí však jasnejšie, inak než tie zahnednuté obrazy. Chcela by maľovať farbami, ktoré vidí pred sebou, vyfarbiť svet ako vitrážové okno.

Predstavuje si, ako rámy múzea vyplňajú červené, modré a zelené okenné tabule, akoby sa nachádzala v obrovskom kaleidoskope. Lenže to by už bolo príliš osľňujúce; už teraz múzeum pôsobí oveľa vznešenejšie, než by si dokázala predstaviť. Ak sú ľudia schopní takýchto vecí, ak dokážu zatieniť bresty a podmaniť si prírodu, čoho všetkého je schopná ona? Niekedy sa cíti bezvýznamná ako voš, inokedy má zasa pocit, že by sa dokázala vzniesť až k oblakom a oslobodiť sa od svojho domova, obchodu a dokonca aj od sestry, pomyslí si sklúčene.

„No nie je nádherné?“ prihovori sa žene stojacej vedľa nej.

„Veru je, ohromné,“ odvetí cudzinka nečakane prívetivo. Iris k neznámej žene zrazu pocíti náklonnosť, rovnako ako k všetkým ľuďom, ktorí sa okolo nej tisnú. Každý má svoje starosti a radosti, svoje lásky a sklamania, slzy, sny a smiech – všetci sú si nádhorne podobní.

Pustí sa do behu. Uháňa do parku, hrdzavý vrkoč jej poskakuje na chrbte. Nohy má ľahké ako pierko, cíti pod nimi mäkkú trávu. Ešte nedobehla ani k prvému stromoradiu a už sa musí zastaviť, plytko dýcha. Do boka sa jej zabodne kostica, úzky korzet jej sťahuje rebrá. V čipkových rukavičkách sa jej potia ruky.

Vtom začuje za sebou akýsi zvuk, ktosi na ňu volá, a ona už vie, kto to je, nemusí sa ani obrátiť. Premýšľa, prečo ju sestra stále prenasleduje, prečo tak strašne sledí. Irisin život je sivší než zájdené striebro; okrem toho ju zlostí to pokrytectvo. Rose by ponuku na vydaj od svojho džentlmena prijala bez toho, aby sa na svoju hrbatú sestru čo i len pozrela.

„Ach,“ zvolá Iris, predstiera, že si Rose všimla až teraz. Sestra na ňu rozhorčene máva rukou, spodný lem šiat má špinavý. Pohybuje sa ladne ako dáma, takmer akoby sa vznášala. Z dialky sa Iris zdá, že je rovnako krásna ako kedysi. Iris si spomenie na svoju nemotornú chôdzu, ktorú zachytila v odraze okna, na svoje hrbaté plece. „Vďakabohu, Rose! Konečne som tá našla. Prídeme neskoro na večeru. Mama sa bude strachovať.“

„Ty si mi ušla. Videla som ťa. Myslela som si, že si ma opustila...“

Sestra je celá bez seba, tvári sa tak stratene. Iris sa cíti hrozne.

Rachot omnibusu smerujúceho z Hyde Parku do Bethnal Green; Irisina ruka odstrčená od Rosinej. Tiché cmukanie, kyslý zápach bielizne. Sedia za stolom. Irisin otec si odkašle do rukáva.

Iris sa pokúša požiť hlt huspeniny, no prehltnie celý kus mäsa. Počuje, ako sestra omieľa jedlo v ústach, počuje jej dych. Keď už ten

zvuk viac nedokáže znieť, povie: „Už sa neviem dočkať, ako zajtra uvidím svojho obľúbeného veselého pána farára...“

„Teší ma, že sa ti jeho kázne zdajú poučné,“ preruší ju matka a vrhne na ňu varovný pohľad.

„Ach, veru áno...“ Iris sa odmlčí, vidličku má na polceste k ústam. V huspenine sa zaleskne chrupavka, veľký žltý masťný kus. Usiluje sa zachytiť sestrin pohľad, chce odčiniť svoje predchádzajúce správanie. „Vždy som tušila, že záľuba v nadmernom pití omšového vína je jasným znakom silného náboženského cítenia. Pán farár svoju túžbu po Kristovej krvi nedokáže uhasiť.“

Pozrie sa na Rose, na tvári sa jej mihne úsmev, no vzápätí si začne rukou škriabať jazvy na brade. Iris radšej uprie zrak na porcelánového kokeršpaniela na rímse nad kozubom, lacnú čačku, ktorá má navodiť dojem lepšej spoločnosti. Jej rodičia sú presne takí istí: zúfalo sa usilujú osvojiť si zvyky a mravy spoločenskej triedy, do ktorej nepatria. Je presvedčená, že rodičia ostatných učníc nie sú takí prísni, až tak sa neobávajú morálneho stroskotania.

Matka vzdychne. „Iris, prosím. Asi si myslíš, že si vtipná, však?“

Iris vidí, ako si matka prepletie ruku s Rosinou, táto ich útočná formácia vznikla v deň, keď Charles priniesol list, v deň, keď jej sestra ochorela. Iris tomu nikdy nerozumela. Sestra sa k nej správala, akoby list napísala ona, akoby ona zmarila jej vyhliadky, akoby ona mohla za to, že jej tvár zničili vredy. Odvtedy sa jej nikdy nepodarilo dať situáciu do poriadku, akoby zo dňa na deň zabudla, ako sestru utešiť, ako ju rozveseliť. Pamätá si na časy, keď si v predstavách budovali svoj vymyslený obchod s kvetovanými tapetami a so zarámovanými ružami. Svoju sestru ľúbi; to je predsa samozrejmosť. No aj tak...

Iris sa snaží ďalej. „Veľká výstava vyzerá naozaj krásne...“

„Skôr Veľký výdavok,“ povie otec a vyprskne do smiechu, akoby svoje publikum pobádal k tomu, aby jeho vtipnú poznámku ocenilo. Iris sa poslušne usmeje.

„Pani Salterová vraví, že uctievanie komodít raz povedie k úpadku spoločnosti,“ podotkne Rose.

„Tá sa veru vyzná,“ vykláza Iris, skôr než si stihne zahryznúť do jazyka.

„Čo tým chceš, prosím pekne, povedať?“ opýta sa matka.

Iris neodpovedá. Utiera si obrúskom bradu. Hnedá omáčka na sivom ľanovom plátne.

„Iris mi ušla,“ vyhrkne Rose. „Tak veľmi som sa bála. V jednej chvíli bola pri mne, a zrazu som ju vôbec nevedela nájsť. Zmizla v dave. Niekedy sa mi ťažko pozerá len jedným...“ Nedokončí vetu, len sa zdravým okom zadíva do zeme.

Žalobaba.

„Je to pravda, Iris? Prečo? Kedysi si sa k sestre správala tak pekne a teraz jej utekáš a nechávaš ju samú v dave ľudí...“

Iris stále mlčí. Vie, že sa zachovala kruto, lenže ona sestru nezačala odstrkovať prvá. Pokúša sa rozpamätať na priečnu loď múzea, ktorá sa hojdala a kolísala nad oceľovými rámami, a na všetko to nadšenie, čo pri pohľade na ňu cítila. Napätie v hrudi však nepoľavuje.

Nikdy neujde. Nikdy nebude slobodná. Je odsúdená na to, aby sa čo najdlhšie pretĺkala svojim biednym životom, aby znášala zachuchá a urážky od pani Salterovej a sestrinu žiarlivosť, až kým jej dáky vycivený chlapec neurobí kopy detí, a celé dni bude len žmýkať bielizeň, oplachovať skazené vnútornosti do nedeľných mäsových koláčov a venovať sa mraučiacim deťom so šarlachom, s chrípkou a bohviečím ešte, až kým tiež neochorie...

Matka vzdychne a Iris sa snaží ignorovať jej vyčítavý pohľad.

„Dá si ešte niekto zemiaky?“ opýta sa otec a podvedome sa pobúcha po vrecku ako vždy, keď mu Iris a Rose odovzdajú väčšinu svojho týždenného zárobku. Hlavu má sklonenú, vlasy mastné.

„Nie, ďakujeme,“ zamrmlú ostatní.

Matka si odkašle.

„Iris?“ Matkin hlas je ako napnutá struna. Otec zdvihne hlavu. Chlpy na predlaktí sa mu chvejú. „Prečo nemôžeš odpovedať ako sestra? Naozaj je to pre teba také ťažké?“

Iris civie na zaschnutú omáčku na tanieri. Musí sa ovládať, aby netresla pästou po stole, nestrhla fľakatý obrus a nezmietla všetko na dlážku. S radosťou by sa pozrela, ako sa porcelánový kokeršpaniel roztriešti na tisíc márných kúskov.

Iris sa usmeje. „Nie, ďakujem.“ Vloží si do úst ďalší kúsok.
Hodiny odbijú šesť.

PRB

„Pohár teplého brandy,“ rozkáže Silas a za mohutného vyzváňania kostolných zvonov položí na stôl mincu. Je šesť hodín, večerná pobožnosť. Sedí v boxe najbližšie pri kozube, líce má ružové od horúčavy. Svet sa trbliece. Okrúhly rošt, zo stropu visia strieborné krčahy, rozsypané žeravé uhlíky na koberci pri jeho nohách žiaria a vyhasínajú. Na stene visí tabuľka s nápisom „*Čo tá rmúti?*“ Zakaždým sa nej zasmee, len aby dokázal, že vie čítať. Keď mu prinesú nápoj, je horúci a silno okorenený. S prvým dúškom zlíže vrstvu roztopeného masla. Znovu myslí na to dievča, na jej hrboľatú kľúčnu kosť, na jej zelené oči.

„Dávno sme vás tu nevideli,“ prihovori sa mu Madame zdanlivo priateľským tónom. Silas je však presvedčený, že sa na jej tvári zračia rozpaky. „Hoci vás umelcov vídame pomerne často. Dalo by sa povedať, že až príliš často.“

„Mal som veľa práce,“ odvetí Silas. Sám sa však čuduje, prečo sa teplu a šumu Delfína tak dlho vyhýbal. Má to tu rád; pivo chutí sladko a načúvanie ešte sladšie.

V boxe oproti Silasovi sedí mladé dievča, šaty má stiahnuté tak nízko, až jej z nich vytŕčajú ružovkasté dvorce bradaviek. Nahlas sa rehoce a plieska muža so šedivými vlasmi po hrudi. Vo vlasoch má ako zvyčajne zastoknuté ružové pštrosie pero. Madame sa k nej roz-